

04. Poglavlje

Uznemiruju e vijesti

„Pobjegao?! Kako misliš pobjegao?! Kako je to mogu e?!“ vikao je Christian na sastanku s poglavarima.

„Ne znamo, gospodaru“, tiho e jedan od poglavara, izbjegavaju i njegov pogled.

„Onda mi na ite nekoga tko zna!“ Christian je i dalje vikao, iako to nije bio njegov obi aj „...i neka mi objasni kako je Kodran uspio pobje i iz najbolje uvane tamnice u Everdarku! Kako se to moglo dogoditi?! Želim odgovore, odmah!“ udario je šakom o stol tako snažno da mu se kalež s vinom prolio po hrastovini.

„Gospodaru!“ za uje se glas s ulaza u dvoranu. Na vratima se pojavi poglavar s jednim stražarom. „Ovaj stražar je bio tamo kada se to dogodilo. Prevalio je velik put da vam osobno kaže što je vidio.“

„Govori, vojni e!“ naredi kralj.

Vojnik je bez straha gledao u Christiana. Bez obzira kako bio nezadovoljan ili ljut, Christian je uvijek bio spreman saslušati svakoga. Svatko je morao dobiti priliku da iznese svoju istinu i to je bio jedan od razloga zašto su ga njegovi podanici više cijenili nego što su ga se bojali. Duboko se pokloni i kaže:

„Stražarili smo u smjenama kao i obi no...“, po ne „...kad je došao red na mene inilo se da je sve u redu kao i obi no. Bilo je mirno i tiho. A onda mi se u jednom trenutku u inilo da ujem neobi no cviljenje i ciktanje. Ne pamtim da sam ikada uo nešto sli no. Dolazilo je iz zemlje i prije nego što sam se snašao, tlo se po elo micati. uo se neobi ni prasak. Pogledao sam kroz prozor na vratima i na podu kraj Kodrana ugledao veliku rupu. Iz nje su izlazila udovišta kakva još nikada nisam vidio“, stražar zastane da uzme dah. „Gospodaru, kakva strašna stvorenja! Nisu bili ve i od patuljaka, no deblji, s mršavim, ali snažnim udovima koji su završavali pandžama za kopanje. Ali to nije bilo najgore. Da ste vidjeli njihova lica! Nisu imali o i, a ipak su se snalazili kao da ih imaju. Strašno. Glasali su se piskutavo kao no na stvorenja. Zubima su pregrizli Kodranove lance i on je zajedno s njima nestao u tlu. Ništa nisam mogao u initi. Da sam i stigao otvoriti vrata Kodranove elije, ne bih mogao u initi ništa.

„Gnolidi!“ za uje se iz pozadine ne iji glas. Poglavari se pogledaše me usobno u udu. Nitko nije znao odakle je taj glas dopro. Došao je iz dna dvorana, iz neosvijetljenog djela. Bio je to Elesar. Privu en Christianovom vikom ne ujno je ušao u dvoranu.

„Tko je to rekao?“ Christian pogleda u mrak i kad je Elesar istupio odahne. „Elesar! Nismo te uli kada si ušao. Do i!“ pozove ga.

Dok je prilazio stolu, o i vilin- ovjeka sjale su neobi nim plavim sjajem. Koraci su mu bili ne ujni. Bio je ogrnut plaštem. Prostrana kapulja a padala mu je duboko preko lica i gotovo ga sasvim prekrivala.

„Ti znaš nešto o tim stvorenjima?“ upita ga Christian. U dvorani je vladao muk. Većina okupljenih imala je neko neugodno sjeganje povezano s tim mračnim bićima.

Elesar je stajao bez riječi. Zbaci kapuljač i pogledom da Christianu znak da završi sastanak. Kralj to odmah i učini. Znao je da ono što Elesar ima reći nisu dobre vijesti, niti za sva ušna ušna. Kad su ostali sami, Christian ga upita:

„Što su gnolidi, prijatelju? I zašto misliš da nitko drugi ne smije znati za to?“

„Ne vjerujem ovim ljudima, Christiane. Imam osjećaj da je jedan od njih špijun“, oprezno reče Elesar.

„Špijun?! Tko? I gdje?“ zabrinuto reče Christian.

„Nije li ti očigledno što je stražar morao sam doći ovdje, a da prije toga nikakva obavijest nije stigla? No, to sada nije važno. O tome ćemo kasnije. Važniji su gnolidi. Bojim se da su oni Overlordovi“, izgovorivši to ime, Elesar kao da je potaknuo zlu magiju. Hladan vjetar je ušao u dvoranu. Vatra na svijetljinama i bakljama zatreperi.

„Plašiš me, prijatelju. Overlord? Čuo sam za njega, ali mislio sam da on više nikome ne može nauditi. Navodno je nestao s lica zemlje prije nekoliko stoljeća. U vrijeme kad su ljudi tek došli na Sillwith“, reče Christian.

„Pričalo se da je Overlord našao utočište duboko pod zemljom i postao gospodar Podzemlja. Dugo je mirovao pod našim nogama, polako skupljajuć i vojsku demona i tko zna kakvih sve bića iz Podzemlja. Sada su njegovi podanici oslobodili Kodrana, koji će sigurno ponovno okupiti orke. Iako je Kodranova želja za osvetom golema, neznatna je u usporedbi s Overlordovom. Uništenje ljudi i ostalih bića u Sillwithu je postala jedina svrha njegova postojanja“, reče Elesar tiho, kao da se bojava da ga netko prisluškuje.

„Ako je sve to istina, i ako je zaista oslobodio Kodrana, onda imamo veliki problem“, zabrinuto reče Christian i sjedne za stol. Nervozno se počeše po gustoj bradi. „Bojavao sam se da bi mogao doći i dan kada će se Kodran osloboditi, ali nisam očekivao da ćemo imati još jednog neprijatelja, moćnijeg od Kodrana.“

„U pravu si. Ovo je ozbiljno upravo onoliko koliko ti se čini. Kodran je već nekoliko dana na slobodi. Bila je pogreška što ti nisu odmah javili. Sada su on i Overlord u prednosti. Moramo brzo djelovati. S obzirom da već dugo nisi ratovao, je li tvoja vojska spremna?“ upita Elesar.

„Ne brini! Viteške igre, konjske trke i turniri održavaju ih spremnima. Iako sam se nadao da više neće ratovati, znao sam da takva mogućnost uvijek postoji. U svijetu ima previše zla da bismo se mogli osloniti na vjeru u trajni mir. Zato sam osnovao nove jedinice u svojoj vojsci.“ Christian ustane i pozove Elesaru da ga slijedi. S prozora dvorane pogled je pucao na prostrano vježbalište gdje su vježbali razni rodovi Christianove vojske.

„Moja se vojska sastoji od hrabrih i vještih ratnika!“ ponosno reče Christian. Zatim mu pokaže prema brdu iza vježbališta gdje se nalazilo mnoštvo neobično velikih gnijezda.

„Grifoni!“ iznenađeno reče Elesar. „Vrlo dobro. To su veličanstvene i vrlo odane životinje. Tvoja vojska je moćna, ali ni neprijatelj nije bezazlan“, upozori ga. „Overlord je oslobodio Kodrana, što znači da su sklopili savez. Vjerujem da žele zavladatai cijelim Sillwithom, a to bi značilo da će morati osvojiti prvo veće kraljevstvo kao što su Kiroshan, As’silari, Crna stijena, Valindor, Kaamon-Raht i Adazar. Ni jedno kraljevstvo ne može im se oduprijeti samo, ali ujedinjeni imamo već izgled.“

„Slažem se. Kiroshan je spreman. As’silari je oduvijek bio naš saveznik i nema razloga da sada ne bude. Crna stijena je kraljevstvo u usponu, ali im je vojska odlično organizirana. Poslati ću glasnike tamo. Na Imani ne možemo računati. To je trgovačko područje bez vojske. Jedino sam zabrinut zbog Kaamon-Rahta. On je najbliži Everdarku i

bojim se da bi mogao prvi pasti. Nažalost, vojska im nije osobito jaka. Preostaje još Adazar“, doda Christian.

„arobnjake prepusti meni. Ionako idemo tamo s Caitlin. Vjerujem da Zeron ve zna kakvo je stanje.“

„ekaj malo, Elesar!“ Christian ga uhvati za nadlakticu. „Ne misliš li valjda i dalje provest svoj plan da odvedeš Caitlin u Adazar? Sada kada smo saznali da je Kodran slobodan! Da ne spominjem Overlorda! Ne. Ne dopuštam. Sigurnija je ovdje“, odlučio je.

„Christiane...“ Elesar mu položi ruke na ramena. „Koliko se ve godinama znamo? Znaš da te ne bih nikada dovodio u opasnost. Pa tako i tvoj rod. Ali vjeruj mi kada ti kažem, da je za Caitlin sigurnije da sada ode u Adazar. Mo arobnjaka e je uvati. Iako je tvoj dvor vrlo siguran, bojim se uhoda.“

Christian je znao da je Elesar u pravu. No, nije si mogao pomoći kada je u pitanju bila Caitlin. Neizmjerne ju je volio. Želio ju je zaštititi od svega. Ali razum mu je ipak bio jači od srca.

„U redu!“ jedva izgovori. „I idem s tobom. Sigurnija je tako.“

„Hvala ti, prijatelju. To je za njeno dobro. Uvratiti u je kao vlastito dijete.“

„U to sam potpuno siguran!“ odvrati Christian.

„Moramo odmah krenuti“, reče Elesar, krenuvši prema vratima. „Za konje je to težak put, stoga ćemo svratiti u Valinndor po pegaze. Na njima ćemo preletjeti veći dio puta i stati kod Gatewaya.“

„Gatewaya?“ zabrinuto reče Christian. „To je kao da ideš u sam Everdark! Neprijatelj je preblizu. Na tom djelu nema nikakve vojske koja bi vas štitila, niti siguran grad da se sakrijete. Ako se odlučiš na taj put ne smijete stati sve do samih vratnica Gatewaya. Tek tamo možete računati na zaštitu.“

„Znam, Christiane. Ti se pobrini za okolna kraljevstva i svoju vojsku. Kada stignemo u Valinndor, otkuj moje pismo za daljnji plan.“

*

Nakon jutra provedenog s Elesarem, Caitlin je odlučila ponovno posjetiti Bravecata. Oprezno je ušla u konjušnicu i još opreznije prišla velikoj mački. Činilo se kao da mirno spava, stoga je sjela kraj njega na snop slame. Još uvijek je bila puna strahopoštovanja prema njemu. Bojažljivo ga pogladi po leđima. Bravecat otvori oči, iako je osjetio njenu prisutnost iako je ušla. Namirisao je strah, ali mu nije znao razloge.

„Je li istina da možeš govoriti ili me je to Lauren zadirkivala?“ upita. „Ako je, zašto ne želiš razgovarati s ljudima?“

„Ne vjerujem im“, progovori Bravecat na njezino iznenađenje. Ona uplašeno povuče ruku.

„Ti uistinu govoriš!“ zadržano reče.

„Nije to nikakva novost“, odvrati mački dubokim glasom. Govorio je tečno njezinim jezikom. „Ja razgovaram s onima kojima vjerujem.“

„Znaš i da meni vjeruješ? A zašto?“ uzbuđeno reče Caitlin.

„Osjećam da ti mogu vjerovati“, Bravecat podigne glavu i prodorno je pogleda. Caitlin još nikada nije vidjela takve mačke oči iz blizine. Bile su prekrasne.

„Drago mi je što tako misliš“, prizna. Osjeća da je čula nešto što joj Bravecat vjeruje, makar ona nije ni poznavao. Životinje to sigurno bolje osjete od ljudi, pomisli. „Ima li još slika tih trola?“ upita ga.

„Naravno da ima. Već godinama nisam vidio nijednoga, ali ima ih u okolici trolovskog staništa.“

„Elesar mi je pričao o tom mjestu. Domu trolova. Voljela bih otputovati tamo da ih vidim.“

„To nije neostvariva želja.“

„Znam! S obzirom da zajedno putujemo u Adazar, možda naiđemo i na trolove. To bi bilo sjajno!“ Još uvijek joj je razgovor s Bravecatom izgledao kao san.

„Bilo bi. Znaš li to da i ti ideš s nama u Adazar?“ upita Bravecat.

„Elesar me vodi do arkmaga Zerona. Trebao bi me podučiti kako da koristim svoje moći. Nedavno sam otkrila da sam ih naslijedila od oca“, Caitlin pogne glavu. Još ju je pogledalo što joj je otac sve ove godine lagao.

„On je ubio arbobnjaka prije sto godina“, rekao je Bravecat namjerno skrenuvši s teme.

„Kako znaš?“ upita ga Caitlin zatečeno.

„Bio sam tamo. Sudjelovao sam u Velikoj Bitci. Dok sam bio u potrazi za hranom, ugledao sam vojsku orkova i znao sam da će se dogoditi nešto loše. Pratio sam ih sve do doline Almok. Tamo su se sukobili s ljudima i vilenjacima. U početku nisam namjeravao sudjelovati, ali kad sam ugledao Kodrana, koji se okomio na Elesara, znao sam da mu je potrebna moja pomoć“, blistao je dok je to izgovarao. „Skočio sam na Kodrana i zadao mu strašan udarac. To što ima samo jedno oko, moja je zasluga. Spasio sam Elesara i on mi je bio jako zahvalan“, hvalio se, ne primijetivši Lauren kada je ušla u staju.

Stala je na ulazu i doviknula:

„Dakle tako! Odluči se razgovarati s njom!“

„Zdravo, Lauren!“ pozdravi je Caitlin ljubazno.

„Pozdrav!“ odvrati brzo. „Bravecat ti je pričao svoje ratničke priče? A je li ti pričao kako bi bio protjeran iz Valinndora i okolice da ga Elesar nije zaštitio?“

„Baš sam stigao do tog dijela“ obavijesti je Bravecat.

„Da, sigurna sam da jesi. Ali sada dosta priče, moramo se spremiti. Dogodilo se nešto što nitko nije očekivao. Kodran je na slobodi.“

„Što!“ Bravecat ustane. „Bojao sam se da će doći do toga. Ali nisam očekivao da će biti tako brzo.“

„Nije ni Elesar. Moramo odmah krenuti. Podne je već odavno odmaklo, a Elesar želi da prije noći izađemo s kiroškanskog područja“, rekao je Lauren.

„U redu. Idem brzo spremiti svoje stvari“, uzbuđeno je Caitlin. Avantura koju je jedva dočekala, upravo je počela prerastati u nešto veće.

*

Christian i Elesar su već stajali pred vratnicama dvorca i čekali djevojke. Caitlin je htjela uzeti sa sobom skoro sve što je imala, ali uz Laurenin savjet i podršku, uzela je samo najpotrebnije.

„Pripremio sam za Caitlin najboljeg konja u kraljevstvu. On se može mjeriti s vašim jednorozima“, reče Christian gledajući prema sluzi koji je vodio opremljenog konja prekrasne crne grive.

„To neće biti potrebno, prijatelju. Ona će jahati nešto što je brže i od kirošanskih konja i od jednoroga“, reče Elesar i pokaže prema stajama. Na njegov zvižduk, Bravecat u par skokova dođe do njih.

„Bravecat?“ zaudi se Christian. „Zar se može jahati na njemu?“

„Na Bravecatovim leđima si sigurniji nego na bilo kojem konju.“

„Nisam baš siguran“, odgovori Christian s nevjericom. Ali pogled koji mu je oputio veliki mačak, uvjeri ga.

I Caitlin je bila spremna. Kada je shvatila da će jahati Bravecata, nije ni pokušavala sakriti oduševljenje. Prišla je ocu i vrsto ga zagrlila:

„Hvala ti, oče.“

Christian uzvraća zagrljaj, poljubi je u čelo i obrati se Elesaru: „Uvijek mi je, prijatelju!“

„Ne brini. Znaš da hoću!“ odgovori Elesar i uzjaše jednoroga. Lauren također. Bravecat spusti prednje noge da se Caitlin lakše popne na njegova leđa. Meko i gusto krzno bilo je udobnije od bilo kojeg sedla.

„Sretno vam bilo!“ uzvikne Christian boreći se s osjećajima. Njegova mala princeza ga napušta.

Prije nego što je izašao iz dvorišta dvorca, Elesar se okrene i dovikne: „Do sljedećeg puta!“

„Do sljedećeg puta“, ponovi tiho Christian, pitajući se kada će to biti.